

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16CoCsp/10/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122386328
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Čelková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6122386328.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivicy Čelkovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/X, XXX XX D. E., právne zastúpená: JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 47 445 092, o zaplatenie 2.176,91 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č. k. PB-3Csp/69/2022-138 zo dňa 03. augusta 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej sa proti žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu žalobcu o zaplatenie sumy 2.176,91 eur s príslušenstvom zamietol a výrokom II. priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že F. E. G., H., so sídlom I. X, XXX XX E., IČO: XX XXX XXX (spoločnosť vymazaná z obchodného registra dňa 01.10.2021, nakoľko zanikla v dôsledku zlúčenia, pričom jej právnym nástupcom sa stala J. F. E., H., so sídlom K. XX, XXX XX E., IČO: XX XXX XXX – pozn. odvolacieho súdu) ako právny predchodca žalobcu uzatvorila so žalovanou dňa 14.07.2016 Zmluvu č. 096/4008/16 SU, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 8.480,00 eur, s postupnými poskytnutím finančných prostriedkov od 18.08.2016 do 20.01.2018, výška úrokovej sadzby: 6,45% p. a., RPMN: 8,73%, celkové náklady spotrebiteľa: 11 627,65 eur, priemerná hodnota RPMN: 9,59%, výška splátky a splatnosť: 121,54 eur mesačne, vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, celkový počet splátok: 95, výška prvej splátky: 121,54 eur, splatnosť prvej splátky: 20.09.2016, výška poslednej splátky: 121,40 eur, splatnosť poslednej splátky (konečná splatnosť úveru): 20.07.2024. Právny predchodca žalobcu upozorňoval žalovanú na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, keďže žalovaná neplnila v stanovených termínoch splátky. Vzhľadom k tomu, že žalovaná sa dostala do omeškania so splácaním úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, právny predchodca žalobcu ku dňu 18.04.2021 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy. Právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 23.08.2021, predmetom ktorej bola okrem iného pohľadávka voči žalovanej.

3. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že zo Zmluvy o spotrebiteľskom poistenom F. A. L. č. XXX/XXXX/XXXX zo dňa 14.07.2016, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bolo dohodnuté, že právny predchodca žalobcu je oprávnený vyhlásiť úver alebo jeho časť za splatný vrátane úrokov a poplatkov jednorazovo pred termínom splatnosti, ak dlžník neuhradí svoje splatné peňažné záväzky v termíne ich splatnosti (čl. VIII bod 1. písm. a) v spojení s bodom 2. písm. e)). Z listu – Posledná výzva pred zosplatením zo dňa 9.3.2021 bolo zistené, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú k zaplateniu sumy 246,77 eur z dôvodu, že mešká so splácaním úveru viac ako 3 splátky. Z listu – Vyhlásenie úveru za predčasne splatný zo dňa 19.04.2021 vyplýva, že právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru č. 096/4008/16SU a zároveň ju vyzval k zaplateniu dlžnej sumy 2.328,35 eur. Z listiny – M. A. H., vyplýva, že žalovaná mala 5 existujúcich úverov, a to spotrebný úver čerpaný vo výške 24.000,00 eur s mesačnou splátkou vo výške 131,00 eur a zostávajúcou čiastkou 22.729 eur, osobný úver čerpaný vo výške 2.900,00 eur s mesačnou splátkou vo výške 55,00 eur a zostávajúcou čiastkou 2.861,00 eur, spotrebný úver čerpaný vo výške 7.230,00 eur s mesačnou splátkou 115,00 eur a zostávajúcou čiastkou 7.019,00 eur, kontokorentný úver s úverovým rámcom 900,00 eur a kreditnú kartu s úverovým rámcom 1.000,00 eur. Z listiny – M. A. vyplýva, že právny predchodca žalobcu mal o žalovanej zistené nasledovné informácie: informácie o úvere, o žalovanej (meno, priezvisko, dát. narodenia, pohlavie, rodinný stav - rozvedená, počet členov v domácnosti - 1, adresu trvalého bydliska, vzdelanie), informáciu o tom, že je živnostníčka – vedenie účtovníctva s uvedením IČO, čistý mesačný príjem 780 eur, mesačná splátka 301 eur, výška splátok splácaných týmto úverom 252 eur.

4. Súd prvej inštancie mal predloženými dôkazmi za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom došlo k uzatvoreniu a realizácii záväzkového vzťahu – Zmluvy o spotrebiteľskom poistenom F. A. L. č. XXX/XXXX/XXXX zo dňa 14.07.2016. Súd prvej inštancie považoval uvedenú zmluvu vzhľadom na povahu účastníkov právneho vzťahu za spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „Občiansky zákonník“) a zároveň aj za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Predmetnou zmluvou právny predchodca žalobcu v rámci predmetu svojej činnosti poskytol žalovanej ako fyzickej osobe – nepodnikateľovi peňažné prostriedky a žalovaná sa tieto zaviazala vrátiť aj s úrokmi tak, že ich bude splácať v pravidelných mesačných splátkach.

5. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobca podal žalobu dôvodiac, že je právnym nástupcom F. E. G., H., na základe postúpenia pohľadávky. Súd prvej inštancie preto skúmal, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z F. E. G., H. na žalobcu, t. j. či žalobca má aktívnu vecnú legitímáciu. Podľa súdu prvej inštancie z ustanovenia § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že veriteľ môže postúpiť pohľadávku voči spotrebiteľovi, len ak sú kumulatívne splnené zákonom stanovené podmienky, pričom jednou z nich je, že sa postupuje pohľadávku po termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávku, ktorá sa stala splatnosť pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zo zmluvy uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bol dojednaný termín konečnej splatnosti dňa 20.07.2024. Zmluva o postúpení pohľadávok uzavretá medzi bankou a žalobcom je zo dňa 23.08.2021, t. j. k postúpeniu pohľadávky malo dôjsť ešte pred dátumom konečnej splatnosti úveru. Postúpenie pohľadávky z tohto úveru tak prichádzalo do úvahy iba v prípade, že pohľadávka z predmetného úveru by sa stala splatnou pred termínom splatnosti. Podľa ustanovenia § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 predmetného zákona, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 predmetného zákona sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za takéto hrubé porušenie sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania jeho schopnosti splácania úveru. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere titulom postúpenia pohľadávky, musí v konaní preukázať, že pri uzatvorení danej zmluvy, ale i následne v priebehu jej trvania a samozrejme aj pri postúpení pohľadávky boli

splnené všetky podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, teda Občiansky zákonník, zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby preukázal, že schopnosť žalovanej splácať úver jeho právny predchodca náležite skúmal a teda že si splnil povinnosť v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca skúmanie bonity preukazoval dopytom v úverovom registri. Zároveň tvrdil, že pri skúmaní bonity zohľadnil aj príjem žalovanej, ktorý zistil z daňového priznania. Rovnako tak prihliadol i na náklady na zabezpečenie základných životných potrieb, kde bral do úvahy životné minimum žiadateľky o úver, nakoľko táto deklarovala rodinný stav ako rozvedená a bez vyživovacej povinnosti.

Z uvedeného súd prvej inštancie prijal záver, že právny predchodca žalobcu síce zisťoval pomery žalovanej, avšak len čiastočne, konkrétne v rozsahu, ktorý mu dal odpoveď na to, či je žalovaná zamestnaná a aké je jej úverové zaťaženie. Formálne síce zistil výšku jej príjmov, výšku výdavkov však právny predchodca nezisťoval vôbec, absentuje akýkoľvek dôkaz

o preverovaní výdavkov žalovanej na jej základné životné potreby, ako sú napr. náklady na bývanie, stravu, energie, cestovné do práce, telefón, náklady na zdravotnú starostlivosť, teda na také základné odôvodnené potreby, ktoré musí vynakladať v priemere za mesiac. Z listiny M. A. vyplýva, že tieto výdavky neboli od žalovanej zo strany banky zrejme ani zisťované, keďže sa v tejto listine žiadne takéto údaje nenachádzajú. Bez toho, aby právny predchodca skúmal aj tieto aspekty, t. j. skutočné výdavky žalovanej, nemohol si utvoriť reálny obraz o celkovej finančnej situácii žalovanej, ktorý je potrebný pre posúdenie schopnosti žalovanej splácať dlh z predmetnej zmluvy. Každý potenciálny klient – žiadateľ o úver je vysoko individuálny, má rôzne životné potreby a z toho vyplývajúcu rôznu výšku výdavkov potrebných na uspokojenie týchto svojich potrieb (napr. iné výdavky na bývanie budú v prípade prenajatého bytu alebo domu, iné v prípade vlastného bytu alebo domu, niekto má pravidelne mesačne výdavky v súvislosti so zdravotnou starostlivosťou a niekto nie

a pod.), preto podľa názoru súdu prvej inštancie veriteľ musí prihliadnuť na individuálne náklady každého potenciálneho klienta a skúmať jeho reálne výdavky. Nemožno sa uspokojiť s tým, že ako výšku výdavkov banka vezme do úvahy výlučne výšku životného minima v tom-ktorom roku, ktorá napokon ani v roku 2016 nemohla byť dostačujúca na to, aby reálne pokryla aspoň výdavky na bývanie a stravu jednej osoby.

7. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že Odporúčanie C. E. G.

č. 1/2014, ktorým argumentoval žalobca, nie je pre neho záväzný. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladal právnomu predchodcovi žalobcu povinnosť, aby pred poskytnutím úveru posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej splácať úver. Ak by aj bolo preukázané, že iné banky uplatňujú pri skúmaní bonity potenciálneho klienta paušálne výdavky vo forme životného minima, je to v súdnej veci podľa súdu prvej inštancie právne irelevantné. Súd prvej inštancie nevykonal dopyt na C. E. G. o zaujatie stanoviska k tomu, či za zachovanie odbornej starostlivosti je možné považovať len to, ak veriteľ žiada preukázanie konkrétnych výdavkov spotrebiteľa, nakoľko takéto zisťovanie by bolo bez právnej relevancie v súvislosti s predmetným konaním. Podľa súdu prvej inštancie zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou, teda vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti dodávateľa, pri ktorom sa nemožno uspokojiť

s formalistickým prístupom spočívajúcim v dopyte v úverovom registri, či v určení výdavkov na uspokojenie životných potrieb výlučne vo výške životného minima, bez preukázania získavania informácií o relevantných skutočnostiach a ich následnej analýzy a vyhodnotenia, čo žalobca podľa súdu prvej inštancie nepreukázal. Za týchto okolností mal súd prvej inštancie za to, že právny predchodca žalobcu nekonal s odbornou starostlivosťou tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, ale naopak, svoje povinnosti porušil, keď riadne neskúmal najmä výdavky žalovanej, čím sú naplnené predpoklady hmotnoprávnej fikcie podľa § 11 ods. 2 veta prvá zákona o spotrebiteľských úveroch, t. j. že právny predchodca žalobcu nebol oprávnený vyžadovať od žalovanej jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie konštatoval, že v súdnej veci nedošlo k riadnemu zosplateniu úveru.

8. Súd prvej inštancie záverom uviedol, že spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy a po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90

kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom na platné postúpenie pohľadávky bank. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie oprávňuje banku postúpiť na iný subjekt len peňažný záväzok, s ktorým je dlžník v omeškaní a nemôže postúpiť pohľadávku, ktorá ešte nebola splatná. Právny predchodca žalobcu teda nemohol postúpiť na žalobcu tzv. „živý úver“. Pokiaľ teda postúpil pohľadávku na žalobcu, konal tak v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, a preto je zmluva o postúpení pohľadávky neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Podľa súdu prvej inštancia žalobca teda nie je v súdnej veci aktívne vecne legitimovaný a preto súd prvej inštancie žalobu zamietol.

9. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), pričom konštatoval, že žalovaná je vzhľadom ku skutočnosti, že žaloba bola zamietnutá, v konaní v celom rozsahu úspešná, preto jej patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žalobca v podanom odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie v otázke skúmania bonity. Žalobca je toho názoru, že skúmanie bonity spotrebiteľa je bezpochyby otázkou skutkovou. Veriteľ nie je povinný preukazovať skúmanie bonity spotrebiteľa, ak táto skutočnosť nebola medzi stranami sporu sporná a spotrebiteľ nevyužil svoje právo namietnuť takéto skúmanie. Okrem toho je nutné podotknúť, že skúmanie bonity je otázkou odbornou, teda aj prípadná povinnosť súdu preskúmať splnenie tejto povinnosti je limitovaná na samotný prieskum – nie následné vyhodnocovanie, či by súd ako veriteľ na základe doložených listín spotrebiteľovi úver poskytol. V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoCsp/45/2022 zo dňa 10.11.2022. Podľa žalobcu žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie nepoprela skúmanie bonity čo do obsahu, vytkla len skutočnosť, že skúmanie bonity nebolo obsahom žaloby, pričom žiadny zákon žalobcovi nepredpisuje povinnosť preukazovať skúmanie bonity. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/3/2022 zo dňa 09.02.2023.

11. Žalobca ďalej v odvolaní uviedol, že pokiaľ veriteľ neskúmal bonitu spotrebiteľa ani jedným zo spôsobov v zmysle § 7 ods. 1 zákon o spotrebiteľských úveroch (t. j. na základe údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave alebo prihladením na údaje z príslušnej databázy alebo registra), spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak však veriteľ posudzoval bonitu (aspoň) jedným zo spôsobov uvedených v predmetnom ustanovení (tak ako v prejednávacom prípade), potom nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinností (resp. nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu povinností veriteľa posudzovať bonitu spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou), nakoľko zákonodarca v právnej norme uviedol slovo „alebo“. Ide o výrokovú spojku (disjunkciu), ktorá v právnej logike predstavuje vylučovací vzťah dvoch hypotéz. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoCsp/44/2021 zo dňa 25.08.2022. Žalobca je toho názoru, že riadne doručil súdu prvej inštancie tvrdenia a dokumentáciu preukazujúcu skúmanie bonity, a to podanou žalobou a vyjadrením zo dňa 10.07.2023. V konaní predložil okrem skutkových tvrdení a konkrétneho výpočtu banky vo vzťahu k skúmaniu bonity aj dopyt v úverovom registri ako aj dopyt do sociálnej poisťovne (informačný systém). Na základe uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že jeho právny predchodca preveroval príjmy, výdavky, údaje o zamestnaní spotrebiteľa priamo od neho, pričom tieto informácie následne overoval, keďže overoval príjmy dopytom do sociálnej poisťovne a finančné výdavky lustráciou v databáze. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral veriteľ do úvahy paušálnu sumu vo výške 199,48 eur, teda životné minimum žiadateľa o úver, nakoľko ten deklaroval rodinný stav – rozvedený a žiadne vyživované dieťa. Pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že právny predchodca žalobcu mal zisťovať iné (životné) náklady, t. j. nie „len“ životné minimum pre plnoletú fyzickú osobu a finančné záväzky spotrebiteľa, tento záver súdu prvej inštancie nie je správny, nakoľko táto povinnosť nevyplýva z dotknutých ustanovení zákona ani z opatrení dohliadacieho orgánu (NBS).

12. Podľa žalobcu veriteľ je pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver povinný brať do úvahy dobu, na ktorú sa úver poskytuje (veriteľ zohľadňuje maximálne dobu splatnosti úveru, ktoré stanovuje C. E. G.), príjem spotrebiteľa (§ 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch), údaje o existujúcich záväzkoch získané

z jedného alebo viacerých registrov (§ 7 ods. 17 zákona o spotrebiteľských úveroch) a výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Na účel vypočítania týchto nákladov musí veriteľ poznať údaje o rodinnom stave a počte vyživovaných osôb spotrebiteľa. Tento údaj poskytuje spotrebiteľ veriteľovi podľa § 7 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko poskytovateľ úveru tento údaj nemá možnosť získať z verejných zdrojov. Podľa žalovanej je na základe uvedeného zrejmé, že jej právny predchodca starostlivo skúmal finančné záväzky spotrebiteľa a ostatné záväzky spotrebiteľa zohľadnil tzv. životným minimom, čo je všeobecne akceptovaný postup naprieč rozhodovacou praxou slovenských súdov. Okrem toho je zrejmé, že časť finančných záväzkov refinancovaním zanikla, čím sa podmienky žalovanej zvýhodnili. Poskytnutý úver mal byť v zmysle Zmluvy o úvere použitý na splatenie existujúcich úverov vo výške 8.242,00 eur, pričom výška refinančného

úveru nepresiahla nižšiu z hodnôt podľa čl. IX ods. 3 Odporúčania C. E. G.

č. 1/2014. V konkrétnom prípade nepresiahla výška novoposkytnutého úveru

o 5 % zostávajúcu výšku existujúceho úveru. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10CoCsp/59/2022 zo dňa 28.02.2023. Žalobca dodal, že jeho právny predchodca ako banka nemá možnosť sa o iných záväzkoch spotrebiteľa dozvedieť, inak, ako priamo od spotrebiteľa, pričom výdavkami sa rozumejú prioritne finančné výdavky

a nie účet za telefón, lieky a pod., keďže z logiky veci sa tieto menia v čase a neposkytnú dodávateľovi žiaden reálny obraz z hľadiska zhodnocovania bonity. Je to práve žalovaná, ktorá je ako spotrebiteľ povinná uvádzať pravdivé údaje vo svojej žiadosti o úver. Dodávateľ nie je policajný orgán, t. j. jeho možnosti skúmania bonity spotrebiteľa sú limitované a musí prioritne vychádzať z údajov, ktoré mu poskytol spotrebiteľ v žiadosti o úver. Žalobca v ďalšej časti odvolania poukazoval na viaceré rozhodnutia rôznych krajských súdov.

13. Žalobca záverom podaného odvolania uviedol, že je aktívne vecne legitimovaným subjektom na podanie tejto žaloby a postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade so zákonom a preto nemohlo dôjsť k sankcii bezúročnosti, o čom svedčí celý rad žalobcom predložených dôkazov. Žalobca poukázal na to, že súd prvej inštancie sa taktiež nezaoberal extenzívnym výkladom § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zohľadňujúcim platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky, ktorý by mal byť v súkromnoprávných vzťahoch preferovaný, a síce, že pohľadávkou je aj samostatná splatná a neuhradená splátka. Podľa názoru žalobcu nebol priestor pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu, a žalobcovi prináleží nárok na zaplatenie splátok úveru, ktoré nadobudli splatnosť ku dňu vyhlásenia rozsudku. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5CoCsp/53/2020 zo dňa 31.05.2021 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10CoCsp/20/2021 zo dňa 13.09.2022. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadrila a uviedla, že bolo povinnosťou žalobcu predložiť všetky relevantné dôkazy, ktoré by preukazovali, že jeho právny predchodca postupoval pri poskytnutí úveru s odbornou starostlivosťou a posudzoval schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Dôkazne bremeno je tu jednoznačne na strane žalobcu. Žalovaná ďalej poukázala na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoCsp/23/2023 zo dňa 31.07.2023. Záverom podaného vyjadrenia žalovaná uviedla, že nakoľko žalobca nepostupoval pri poskytnutí úveru s odbornou starostlivosťou a dostatočne neskúmal schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver, má to za následok nemožnosť požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, čo má za následok neplatnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a keďže došlo k postúpeniu tzv. živého úveru, takéto konanie je neplatné v zmysle § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a preto neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 92 ods. 8 zákona o bankách a preto žalobca nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitimáciu. Na základe uvedených skutočností žalovaná žiadala, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vo výroku ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP a priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

15. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej boli napadnuté výroky rozhodnutia vydané podľa

§ 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutých výrokov rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

16. V odvolacom konaní preskúmal odvolací súd vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP (viazanosť rozsahom odvolania), viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, vrátane svojho oprávnenia preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok z úradnej povinnosti podľa § 380 ods. 2 CSP, a dospel k záveru, že napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, čo do veci samej a čo do nároku na náhradu trov konania je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. V odvolacom konaní nezistil dôvody na zmenu alebo zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP alebo podľa § 389 ods. 1 CSP. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP odvolací súd verejne vyhlásil vo veci rozsudok.

17. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach

a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Odvolací súd preberá zistený skutkový stav súdom prvej inštancie v celom rozsahu. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom. Odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia, a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil. S poukazom na § 387

ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku súdu prvej inštancie.

19. Podstatou odvolania žalobcu bola námietka, že jeho právny predchodca sa nedopustil hrubého porušenia povinností podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého sa za hrubé porušenie povinností považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, keď v konkrétnom prípade bola bonita žalovanej skúmaná na základe výsledkov z dopytu v úverovom registri ako aj dopytom na Sociálnu poisťovňu.

20. Odvolací súd konštatuje, že z napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie však nevyplýva, že by súd prvej inštancie dospel k záveru o hrubom porušení povinností podľa

§ 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zo strany právneho predchodcu žalobcu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, a teda nebol oprávnený od žalovanej vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, v dôsledku čoho sa úver nestal splatným a nebolo možné pohľadávku titulom úveru s poukazom na ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách postúpiť na žalobcu. Odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na súdom prvej inštancie citované zákonné ustanovenia, ich výklad, ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie dospel a ktoré považuje odvolací súd za správne. Odvolací súd k odvolacím námietkam žalobcu a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dodáva nasledovné:

21. Zákon o spotrebiteľských úveroch je transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica č. 2008/48/ES“), ktorou sa v čl. 8 uložilo členským štátom zabezpečiť, aby veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdil úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. V zmysle ods. 4 preambuly uvedenej smernice by mali členské štáty prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedajúcich postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takému správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14.06.2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií, veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

22. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t. j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobo ochorie a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných a z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje (obdobne rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 16CoCsp/1/2023 zo dňa 25.07.2023).

23. Len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, a navyše neúplné, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd zastáva názor, že príjem aj rodinný stav klienta môžu byť vyhovujúce, ale pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Bez toho, aby právny predchodca žalobcu skúmal aj iné aspekty,

nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej, potrebnej pre posúdenie jej schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Z dikcie zákona: „posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ logicky vyplýva, že s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nie je možné bez porovnania mesačných príjmov a výdavkov žiadateľa.

24. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických východísk spolu s dôkazmi, ktoré súdu prvej inštancie predložil žalobca, je možné konštatovať, že právny predchodca žalobcu sa pri poskytovaní úveru žalovanej, posudzujúc jej úverovú schopnosť, uspokojil len, ako sám uviedol, s dopytom do Sociálnej poisťovne a zistením splátok iných úverov dopytom do SRBI. Právny predchodca žalobcu mal pritom, ako zo zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, pri posúdení schopnosti dlžníka splácať úver konať s odbornou starostlivosťou. Odvolací súd má za to, že odborná starostlivosť poskytovateľa úverov je starostlivosťou odbornou vtedy, ak je komplexom účinných nástrojov umožňujúcich zhodnotiť potenciál spotrebiteľa splatiť úver, rozsah ktorých bude daný individuálnymi okolnosťami. Nie odbornou je aj vtedy, ak je povrchná, ak je jej zmyslom expanzia kvantity bez zohľadnenia kvality, a to nielen vo vzťahu k spotrebiteľom, ale aj vo vzťahu k vlastným zdrojom, ktoré sú neodbornou starostlivosťou potenciálne negatívne ohrozené taktiež. Aj keď totiž zákon ukladá spotrebiteľom povinnosť poskytnúť údaje umožňujúce posúdiť veriteľovi jeho schopnosť splácať úver, nezabavuje to veriteľa jeho povinnosťou údaje získané od spotrebiteľa v rámci možností preveriť a následne profesionálne vyhodnotiť. Veriteľ musí náležite zisťovať schopnosť spotrebiteľa splácať úver a požadovať doklady k jeho tvrdeniam. Veriteľ by mal úverovú bonitu dlžníka aktívne zisťovať a preverovať.

25. Odvolací súd dospel k rovnakému právnomu záveru ako súd prvej inštancie o tom, že právny predchodca žalobca ako veriteľ porušil svoje povinnosti overiť úverovú schopnosť žalovanej ako spotrebiteľa, keďže jej poskytol úver bez overenia údajov o jej ekonomickej situácii, uspokojil sa len s overením platobnej histórie dopytom do úverového registra, avšak bez akéhokoľvek ďalšieho preverenia a aktívneho zisťovania jej bonity so skúmaním jej výdavkoch (na zabezpečenie bývania, energií, stravy, dopravy, telekomunikačné služby, poistenie, výdavky osobnej spotreby, atď.). Dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet, tak stranu príjmov, ako aj stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. K posudzovaniu schopnosti žalovanej splácať spotrebiteľský úver pristúpil právny predchodca žalobcu len formálne, nevytvoril si reálny obraz o celkovej majetkovej situácii žalovanej a jeho postup nenaplnil účel predpokladaný ustanovením § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (právny predchodca žalobcu) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa. Podľa dôvodovej správy k predmetnému ustanoveniu, by toto ustanovenie malo zabezpečiť záujem veriteľov správne odhadnúť schopnosť spotrebiteľa splácať a správať sa tak obozretne jednak z pohľadu návratnosti úveru a jednak z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požíčavania na strane spotrebiteľov.

26. Žalobca v odvolaní argumentoval, že bonitu žalovanej jeho právny predchodca overoval dopytom do Sociálnej poisťovne, avšak odvolací súd konštatuje, že preskúmaním spisového materiálu dospel k záveru, že žalobca o tejto skutočnosti (t. j. overovanie dopytom do Sociálnej poisťovne) súdu nepredložil žiadny dôkaz. Pokiaľ ide o príjem žalovanej (780 eur), ani tento právny predchodca žalobcu podľa odvolacieho súdu neoveril. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie (vyjadrenie žalobcu zo dňa 10.07.2023) tvrdil, že príjem žalovanej bol zohľadnený na základe jej daňového priznania. Toto daňové priznanie nebolo zo strany žalobcu v konaní predložené. Neuviedol ani z akého roku malo byť toto daňové priznanie žalovanej pri posudzovaní jej bonity brané do úvahy. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že zo strany žalobcu nebol predložený žiadny dôkaz, ako jeho právny predchodca overoval tento príjem žalovanej. Odvolací súd uvádza, že čo sa týka overovania bonity, tak žalobca v konaní predložil len dva dokumenty s názvom „M. A. H.“ H. „M. A.“, avšak z predmetných dokumentov nevyplýva, kto overoval bonitu žalovanej (či to bol právny predchodca žalobcu) a ani kedy bola táto bonita žalovanej posudzovaná (či to bolo pred poskytnutím predmetného úveru).

27. Žalobca v konaní namietal, že spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, no táto povinnosť podľa názoru odvolacieho súdu, nezabavuje veriteľa povinnosťou konať s odbornou starostlivosťou, t. j. vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne

si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť

a v prípade spornosti riadne preukázať. Dôkazné bremeno ohľadne preukázania splnenia týchto povinností zaťažuje veriteľa. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-449/13 - M. M. N. G. proti O. E. a i., v ktorom súd uviedol, že zásada efektivity by bola porušená, ak by dôkazné bremeno nesplnenia povinností veriteľa zaťažovalo spotrebiteľa. Tento totiž nedisponuje prostriedkami, ktoré by mu umožňovali preukázať, že veriteľ neoveril jeho úverovú bonitu. Okrem vyššie uvedených dokumentov, žalobca nepredložil žiadne iné dôkazy, ktorými by preukázal, že pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver postupoval s odbornou starostlivosťou. Vzhľadom na informácie, ktoré veriteľ zistil, bolo minimálne potrebné, aby veriteľ overil aspoň výšku príjmu žalovanej, ako aj jej základné výdavky, a to, či už v súčinnosti so žalovanou, alebo iným spôsobom. Navyše žalobca nepredložil žiadny dôkaz o tom, že by dopytoval žalovanú spotrebiteľku ohľadne jej finančnej situácie. Nebola predložená ani žiadosť o poskytnutie samotného úveru, vyhlásenie alebo dotazník žalovanej spotrebiteľky, v ktorom by uvádzala základne informácie o jej finančnej situácie.

28. Žalobca poukazoval na Odporúčanie C. E. G. č. 1/2014 zo 7. októbra 2014, pričom podľa odvolacieho súdu aj toto odporúčanie upravovalo splnenie povinnosti overovania údajov o príjmoch spotrebiteľa. V zmysle tohto odporúčania je ukazovateľom schopnosti klienta splácať úver ukazovateľ finančnej rezervy domácnosti klienta, ktorý zohľadňuje príjmy domácnosti, bežné životné náklady typické pre domácnosť žiadateľa o úver (najmä výdavky na bývanie, energie, telekomunikačné služby, poistenie, výdavky osobnej spotreby, výdavky na starostlivosť o deti, výdavky stanovené zákonnými požiadavkami a pod.). Banke sa odporúčalo mať k dispozícii také informácie, ktoré jej umožnia vyhodnotiť výšku a variabilitu príjmov domácnosti klienta. Pokiaľ je to možné, banka by mala informácie o príjme overiť z iných nezávislých interných alebo externých zdrojov.

29. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní poukazuje na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, odvolací súd zdôrazňuje, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Rozdielnosť právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je riešená a upravená zákonom č. 757/2004

Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V záujme zachovania princípov právnej istoty a tiež predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je nevyhnutné, aby všeobecné súdy rešpektovali príslušnú judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorá bola v zákonom stanovenej procedúre publikovaná v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Povinnosťou všeobecných súdov však rozhodne nie je reagovať v odôvodnení na rozhodnutia vydávané inými senátmi, či inými súdmi rovnakej alebo nižšej inštancie. Existencia odlišnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je síce nežiadúca, ale až do ustálenia rozhodovacej praxe v zákonom stanovenej procedúre nie je vylúčená. To znamená, že môže nastať situácia, kedy budú súbežne popri sebe stáť aj rozhodnutia, ktoré k riešeniu určitej otázky alebo problematiky neprístupujú úplne identicky, resp. úplne odlišne.

30. Podľa odvolacieho súdu v predmetnom spore nedošlo k platnému a účinnému zosplatneniu úveru právnym predchodcom žalobcu (§ 11 ods. 2 veta prvá zákona o spotrebiteľských úveroch), a teda ako správne konštatoval súd prvej inštancie z tohto dôvodu ani k platnému postúpeniu pohľadávky vyplývajúceho z úveru z F. E. G., H. na žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.08.2021 pre rozpor s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka, s poukazom na čo bolo potrebné dospieť k záveru o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v spore (obdobne rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5CoCsp/4/2021 zo dňa 31.03.2021).

31. Odvolací súd záverom dodáva, že pre platnosť postúpenia sa okrem iného vyžaduje preukázanie splnenia podmienky v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda, že predmetom postúpenia bola pohľadávka zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere po termíne jeho konečnej splatnosti, respektíve, že sa pohľadávka stala splatnou pred uvedeným termínom. Keďže právny predchodca žalobcu pre porušenie odbornej starostlivosti nebol oprávnený predmetný úver predčasne zosplatniť, potom zo strany žalobcu nebolo preukázané splnenie zákonnej podmienky platného postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru v zmysle § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ právny predchodca žalobcu pred postúpením pohľadávky predmetný

úverový vzťah neukončil platne, potom žalobca nemohol platne nadobudnúť pohľadávku, ktorá je predmetom konania a bez platného postúpenia záväzku nie je na strane žalobcu splnená podmienka aktívnej vecnej legitímácie. Záver súdu prvej inštancie o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu tak bol bezpochyby správny.

32. Odvolací súd po vyhodnotení podstatných odvolacích tvrdení konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku. Rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu. Na základe vyššie uvedených skutočností je odvolací súd toho názoru, že žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie nebolo možné považovať za opodstatnené a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

33. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

34. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

35. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Úspešnej žalovanej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom v rozsahu 100 %.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu

a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 420 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a ods. 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).